

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-823/19-2

8.11.2019
429
UPRAVNI SUD U SPLITU

PRIMLJENO

Data: 31. 10. 2019

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Marine Kosović Marković i Eveline Čolović Tomić, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Rivijera d.d. u stečaju, Vladimira Nazora 53, Šibenik koju zastupa stečajni upravitelj Ivica Matas, Šibenik, Put Gimnazije 55, protiv rješenja tuženika Ministarstva mora, prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, Zagreb, Prisavlje 14, klasa: UP/II-342-24/17-03/22, urbroj: 530-03-2-1-18-2 od 9. ožujka 2018., radi bespravnog korištenja pomorskog dobra, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: Uslnj-12/18-8 od 10. rujna 2018., na sjednici vijeća održanoj 12. rujna 2019.

presudio je

I Poništava se presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: Uslnj-12/18-8 od 10. rujna 2018.

II Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Ministarstva mora, prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, klasa: UP/II-342-24/17-03/22, urbroj: 530-03-2-1-18-2 od 9. ožujka 2018.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (točka I. izreke) poništeno je rješenje tuženika, klasa: UP/II-342-24/17-03/22, urbroj: 530-03-2-1-18-2 od 9. ožujka 2018. kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Lučke kapetanije Šibenik, klasa: UP/I-342-24/17-03/621, urbroj: 530-04-4-5-2-17-4 od 21. studenoga 2017. Naprijed navedenim rješenjem tijela prvog stupnja zabranjuje se tužitelju gospodarsko korištenje 40 (četrdeset) bungalova namjene „kuće za odmor“ i dva čvrsta objekta namjene „sanitarni čvor“ i „kuhinja“ na kč. zem. 6201/10 k.o. Zaton – Martinska u Šibeniku, Jadrija. Točkom II. izreke presude poništeno je i naprijed navedeno rješenje tijela prvog stupnja.

Tuženik u žalbi navodi da smatra da stavovi suda navedeni u presudi nemaju uporišta u pozitivnim pravnim propisima kao i cjelokupnom činjeničnom stanju. To iz razloga jer je Trgovačko društvo Rivijera d.d. dugi niz godina sklapalo ugovore o zakupu bungalova te se u spisu predmeta nalazi jedan takav ugovor od 16. lipnja 2016. do 1. listopada 2016. sklopljen između tužitelja i Stjepana Rožanića iz Zagreba. Tužitelj je investitor navedenih bungalova te je iste prikazao u zapisniku o izvještajnom ročištu na Trgovačkom sudu u Zadru 3. svibnja 2017. kao imovinu o kojoj se brine, za koju sklapa ugovore o zakupu, a što ukazuje da se radi upravo o njegovoj imovini. U postupku je utvrđeno da se radi o bungalovima koji su stalno učvršćeni te da je u ranijem razdoblju od istih tužitelj ostvarivao prihod. Stečajni upravitelj je na naprijed navedenom ročištu održanom kod Trgovačkog suda u Zadru u zapisnik izričito

naveo da smatra potrebnim nastaviti davanje u zakup bungalova, dakle nastavak gospodarskog korištenja predmetnog dijela pomorskog dobra bez odgovarajućih isprava odnosno bez koncesije odnosno koncesijskog odobrenja. U tom zapisniku je navedeno da „stečajni dužnik posjeduje bungalove koji se iznajmljuju u ljetnoj sezoni“ te „da s obzirom da predmetne bungalove u pravilu iznajmljuju lokalni stanovnici Šibenika stečajni upravitelj smatra da bi za stečajnu masu bilo korisno kad bi se isti dali u zakup i u ovogodišnjoj ljetnoj sezoni na način kako je navedeno u Izvješću“. To ukazuje na samo jedan zaključak a to je da su predmetni bungalovi nesumnjivo imovina društva Rivijera d.d. jer u protivnom ne bi bili predmet stečajnog postupka i pripremnog ročišta. Navod tužitelja da predmetne bungalove koriste treće osobe je u ovom kontekstu nevažan jer je tužitelj vlasnik istih pa se postavlja pitanje tko bi kao vlasnik nekog objekta dopustio da mu netko bez njegovog znanja koristi struju i vodu na njegovoj imovini bez naplate. Okolnost što je na izvještajnom ročištu u zapisniku zaključeno da će se odgoditi donošenje odluke o prijedlogu stečajnog upravitelja da nastavi sa zakupom bungalova te se obvezuje Republika Hrvatska da dostavi podatak da li se radi o pomorskom dobru, prema mišljenju tuženika nije odlučna jer sud nije dovoljno uzeo u obzir sve ostale okolnosti i činjenice koje su u potpunom neskladu sa stavom da nema dokaza da je tužitelj obavljao djelatnost iznajmljivanja bungalova. Radi se o bungalovima koji predstavljaju njegovu stečajnu masu i nelogično je da bi tužitelj kao investitor koji je bungalove i postavio na tom mjestu i opremio ih sa svim potrebnim sadržajima i instalacijama dopustio da treće osobe besplatno borave u istim. Predlaže da se presuda poništi te odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Tužitelj u odgovoru na žalbu navodi da nije sporno da je niz godina Rivijera d.d. sklapala ugovore o zakupu bungalova te da jedan takav ugovor o zakupu kuće za odmor na gradskom kupalištu „Jadrija“ od 16. lipnja 2016. do 1. listopada 2016. sklopljen između tužitelja i Stjepana Rožanića iz Zagreba. Međutim, stečajni postupak je otvoren 6. veljače 2017. pa stečajni upravitelj nije zaključivao nikakve nove ugovore. Nije sporno da su predmetni bungalovi imovina stečajnog dužnika u smislu prava vlasništva. Međutim, tuženik zanemaruje okolnosti koje su također navedene u izvještajnom ročištu od 3. svibnja 2017. na kojem je stečajni upravitelj izjavio da ukoliko navedeni bungalovi ne bi bili davani u zakup da bi stečajni upravitelj bio primoran odjaviti mjerila za vodu i struju te potencirati moguće sudske postupke od drugog korisnika mjerila za vodu kao i posjednika predmetnih bungalova. Predmetni bungalovi se nalaze u posjedu ranijih zakupaca i korisnika te ih isti nisu nakon isteka ugovora o zakupu predali u posjed bungalove stečajnom dužniku. Intencija stečajnog upravitelja bila je da daljnjim davanjem u zakup predmetnih bungalova ostvari određeni prihod koji bi bio podijeljen vjerovnicima budući da je osnovni cilj stečajnog postupka skupno namirenje stečajnog vjerovnika. Nije sporno da se Republika Hrvatska takvom prijedlogu stečajnog upravitelja protivila te da je u spis dostavljen dokaz da je nekretnina na kojoj se nalaze bungalovi pomorsko dobro te da stečajni dužnik nema koncesiju odnosno koncesijsko odobrenje. Stečajni upravitelj nije zaključio ugovore o zakupu predmetnih bungalova, iako su isti i dalje ostali u posjedu ranijih korisnika i zakupaca kao što je već naprijed navedeno. Također je dana 17. svibnja 2017. zatražio od HEP-ODS d.o.o. Elektre Šibenik i Vodovod i odvodnja d.o.o. Šibenik odjavu vode i električne energije. Smatra da je stečajni dužnik „žrtva“ ranijeg poslovanja koje je prethodilo otvaranju stečajnog postupka jer tuženik u svojim navodima priznaje da je tužitelj dugi niz godina sklapao ugovore o zakupu, a prema saznanjima stečajnog upravitelja i desetljećima, ali tuženik nije istom zabranjivao gospodarsko korištenje predmetnih bungalova, dakle u razdoblju kada je Rivijera d.d. zaista davala u zakup te bungalove. Predlaže da se žalba odbije.

Žalba je osnovana.

Odredbom članka 6. stavak 1. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama ("Narodne novine", broj 158/03., 100/04., 141/06., 38/09., 123/11., 56/16.) propisano je da se pomorsko dobro upotrebljava ili koristi u skladu s odredbama ovog Zakona. Upotreba pomorskog dobra može biti opća ili posebna upotreba (stavak 2.). Prema stavku 4. citiranog članka Zakona posebna upotreba pomorskog dobra je svaka ona upotreba koja nije opća upotreba ni gospodarsko korištenje pomorskog dobra. Prema stavku 5. citiranog članka Zakona gospodarsko korištenje pomorskog dobra je korištenje pomorskog dobra za obavljanje gospodarskih djelatnosti, sa ili bez korištenja postojećih građevina i drugih objekata na pomorskom dobru, te sa ili bez gradnje novih građevina i drugih objekata na pomorskom dobru.

Prema članku 7. stavku 1. istog Zakona za posebnu upotrebu ili gospodarsko korištenje dijela pomorskog dobra može se u zakonom propisanom postupku fizičkim i pravnim osobama dati koncesija. Za obavljanje djelatnosti kojima se ne isključuje ili ograničava opća upotreba pomorskog dobra pravnim i fizičkim osobama izdaje se koncesijsko odobrenje (stavak 2.).

Ovdje nije sporno da se radi o bungalovima „kuće za odmor“, te objektima namjene „sanitarni čvor“ i „kuhinja“ sve smješteno na kč. zem. 6201/10 k.o. Zaton-Martinska, Jadrija, a koji su i po tvrdnji tužitelja u njegovom vlasništvu. Također nije sporno da se radi o objektima koji se nalaze na pomorskom dobru i koji se u smislu odredbe članka 5. naprijed navedenog Zakona smatraju pripadnošću pomorskog dobra pa se imajući u vidu naprijed citirane odredbe zakona isti mogu koristiti na temelju izdane koncesije odnosno koncesijskog odobrenja za koje je u postupku utvrđeno nesporno da ga tužitelj ne posjeduje.

Tužitelj, a što prihvaća i prvostupanjski sud, smatra da mu rješenjem tijela prvog stupnja, a koje je potvrđeno osporenim rješenjem, nije moglo biti zabranjeno gospodarsko korištenje predmetnih objekata jer da on nije davao predmetne bungalove u zakup već da su ih očito treće osobe koristile bespravno. Pri tome se prvostupanjski sud poziva na zapisnik s izvještajnog ročišta od 3. svibnja 2017. pred Trgovačkim sudom u Zadru u kojem je u odnosu na prijedlog stečajnog upravitelja da se nastavi sa zakupom bungalova odlučeno „odgoditi donošenje odluke o prijedlogu stečajnog upravitelja te se vjerovnik Republika Hrvatska obvezuje u roku od 15 dana dostaviti podatak da li se radi o pomorskom dobru ili ne“. Stoga kako se zaključak o gospodarskom korištenju pomorskog dobra u trenutku donošenja osporenih rješenja, temelji na činjenici ranijih sklapanja ugovora o zakupu, a kako tužitelj takve ugovore naknadno nije sklapao, prvostupanjski sud zaključuje da nije bilo mjesta donošenju rješenja tuženika, kao ni rješenja tijela prvog stupnja.

Međutim, osnovano tuženik u žalbi upire da upravo iz tog zapisnika, na koji se poziva prvostupanjski sud, kao i zapisnika o očevidu koji je proveden u ovom upravnom postupku, proizlazi da se radi o imovini o kojoj se tužitelj brine, investitor je predmetnih objekata, a tužitelj i smatra da bi bilo korisno predmetne objekte davati u zakup budući da iste u pravilu iznajmljuju lokalni stanovnici Šibenika. Nadalje, iz podataka spisa predmeta proizlazi da su predmetni bungalovi imovina tužitelja, imaju svi ukupno mjerilo za vodu i struju pa tvrdnja tužitelja da bi predmetne bungalove koristile treće osobe bez njegovog znanja nije životno logična. Iz zapisnika o očevidu provedenog u ovom upravnom postupku, kao i iz fotografija koje prileže spisu predmeta proizlazi da se većina predmetnih bungalova koristi za odmor pa osnovano upire tuženik da je nezamislivo da bi prosječno pažljiv gospodarski subjekt dopustio da netko treći besplatno koristi njegovu imovinu bez njegovog znanja, u tako velikom broju, kao i da koristi njegovu infrastrukturu struju, vodu i sl.

Slijedom navedenog, imajući u vidu činjenično stanje koje je utvrđeno u postupku koje je prethodilo donošenju osporenog rješenja, kao i sam sadržaj zapisnika s ročišta

održanog 3. svibnja 2017. kod Trgovačkog suda u Zadru, na koji se poziva prvostupanjski sud, osnovano je prvostupanjsko tijelo zabranilo tužitelju, kao vlasniku, gospodarsko korištenje predmetnih bungalova i ostalih objekata koji se nalaze na pomorskom dobru jer za njihovo korištenje nema odobrenje kakvo ima u vidu odredba članka 7. naprijed navedenog Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama. Stoga je osnovano žalba tužitelja osporenim rješenjem, uz obrazloženje kakvo je njime dano, odbijena, zbog čega je tužbeni zahtjev tužitelja valjalo odbiti.

Slijedom navedenog, valjalo je pozivom na odredbu članka 74. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 12. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
mr.sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.

Za točnost otpisaka: ovlašteni službenik

Tanja Nemčić

